

CASTELUL DE SMARALD

I

ÎNTOARCEREA CAVALERILOR

Se spune că, de mult, regatele întinsului continent Enkidiev, scăldat pe toate țărmurile sale de Marea cea Mare, nu cunoscuseră pacea decât timp de sute de ani după ce fuseseră nevoite să poarte un război pustitor împotriva lui Amecareth, împăratul oamenilor-insectă. Sub lănci de războinici și colți de dragon, pe care-i călăreau acești oameni ciudați, pieriră atunci bărbați, femei și copii, iar însăși zeii trebuiră să intervină, pentru ca omenirea să nu fie rasă de pe fața pământului. Așa că deteră ei poruncă tare unuia dintre slujitorii lor, un nemuritor, pe numele său Magicianul de Cristal, să ridice oștire numeroasă, pe care ei o înzestraseră cu puteri magice. Acei preafericiți luptători devină primii Cavaleri de Smarald și reușiră să-i arunce pe invadatori înapoi în marea din care tâșniseră pe neașteptate.

Trecând vremea, numărată de-atunci în veacuri multe, încetul cu încetul oamenii uitară de sângheroasele bătălii purtate c-un dușman nemernic. Doar magicienii îi mai păstrau amintirea, întrucât stelele nu conteneau să le vorbească despre o amenințare ce creștea dinspre soare-apune.

În marea sa înțelepciune, Smarald Întâiul, regele ce domnea asupra teritoriului din mijlocul continentului și-și avea castelul la poalele Muntelui de Cristal, hotărî să-ntemeieze un nou ordin de cavaleri, a cărui datorie de seamă să fie protejarea tuturor

ființelor continentului Enkidiev. Pentru a ajunge Cavaler al Ordinului de Smarald, însă, nu era de ajuns doar să vrei. Căci însuși Maiestatea Sa însemnase pe-un pergament lung toate calitățile pe care trebuiau să le demonstreze copiii de vârstă fragedă, care s-ar fi dovedit vrednici și îmbrăca într-o zi platoșă de culoarea smaraldului și-ncrustată cu tot felul de alte pietre prețioase a nouui Ordin.

Iar cel ce-ar fi năzuit să intre-n rândurile lui, putea fi bărbat sau femeie, având aptitudinea de a intra în legătură cu lumea invizibilă și dovedind atât cinste, cât și curaj.

Aspiranții, regele însuși își dorea acest lucru, urmau să studieze, îndrumăți fiind de bătrânul său prieten și magician al castelului, Elund, să-nvețe să cunoască și să stăpânească mediul înconjurător, să citească semnele cerului și să mânuiască toate armele cu agilitate și abilitate, fermitate și curaj. Se spunea că viața de cavaler ar fi-nceput în biblioteca și sălile de clasă ale castelului, pe care monarhul le pusese la dispoziția ordinului, întrucât soarta nu-i îngăduise să aibă un moștenitor.

Viitorii apărători ai dreptății ar urma să-nvețe până la vîrstă de unsprezece ani, după care și-ar fi continuat pregătirea pentru a deveni Scutieri, putând, de-acuma, să se dedice și mânurilor armelor. Pentru că ei erau primii, având menirea de-a renăște Ordinul Cavalerilor de Smarald, trebuiau să se mulțumească să facă antrenamente doar cu soldații regelui. Apoi, la vîrstă de douăzeci de ani, erau învestiți Cavaleri, putând, la rându-le, proteja și forma și ei un scutier Tânăr.

Ascultând de sfaturile înțelepte ale magicianului său, regele hotărî că un astfel de Cavaler nu putea îndruma decât un singur Scutier o dată. Tot el ar fi avut obligația ca de-a lungul celor nouă ani de ucenicie să-l țină pe Scutier lângă sine, retrăgându-i această calitate doar în cazul în care acesta ar fi comis greșeli grave, având drept consecințălezarea Ordinului.

Odată ce gândi cu temeinicie dreapta desfășurare a vieții viitorilor Cavaleri, mulțumit, Smarald Întâiul dădu poruncă aspră ca toate aceste reguli să fie înscrise cu litere de aur pe pereții curții interioare a castelului său, pentru ca toți cei ce locuiau acolo să le aibă mereu în atenția lor și să ia aminte.

Trimise apoi crainici iuți și răvașe bine-ntocmite prin orașele și țările continentului, ca să le facă știute și de toți cei care viețuiau pe alte meleaguri.

Și uite că primii copii n-au întârziat să se ivească. De pretutindeni, din toate regatele, copiii se-adună la Castelul de Smarald și se-nscriseră la probele de selecție ale magicianului Elund.

Dar din cei mulți, doar câțiva trecură încercările. Erau doar șapte. Viitorii cavaleri, o fată și șase băieți, începură imediat studiul la castel. Odată admisi, copiii nu mai puteau să se-ntoarcă niciodată în familiile din care plecaseră, mai puțin dacă fi fost dați afară de magician. Din acel moment Ordinul devinea căminul lor, iar Smarald numele lor de familie.

Ei nu mai aparțineau unei rase anume sau unei anumite țări, ci devineau fii ai continentului întreg.

Nedorind să facă din ei niște ascetii sau niște singuratici, regele le acordă dreptul de-a se căsători și de-a avea copii, dar numai după investitură și-ntr-o perioadă în care nu aveau obligația de-a-ndruma un Scutier. În cazul în care Ordinul avea nevoie de ei, era de la sine-nțeles că, oricare-ar fi fost motivul, Cavalerii trebuiau să-si lase familiile și să-l slujească.

Dintre primii șapte copii, patru erau de sânge regesc, iar trei proveneau din rândurile oamenilor simpli. Din fragedă pruncie toți dovediseră talente ieșite din comun. Unii vorbiseră la puțin timp după naștere, alții mutaseră obiecte fără ca măcar să le-atingă sau preziseră evenimente importante pentru țara lor. Nici unul dintre ei nu era un copil obișnuit, iar destinul îi alese ca ei să devină noii Cavaleri de Smarald.

Regele le urmărea îndeaproape evoluția și, în curând, castelul de la poalele Muntelui de Cristal răsună de pașii lor zglobii.

Nici un alt copil nu mai fu admis înainte de a se ști cu precizie dacă primii elevi ar putea realiza marele vis de dreptate și de apărare al întregului continent. Când împliniră toți cincisprezece ani, Regele Smarald Întâiul îngădui popoarelor continentului Enkidiev să trimită și alți copii, dintre care fură aleși alți vreo doisprezece.

Trecuă încă vreo cinci ani și, după investitura primilor șapte Cavaleri, sosi un alt doilea val de viitori elevi, dar și de această dată puțini găsiră drumul spre sălile de clasă ale Castelului Ordinului de Smarald.

Clase diferite, niveluri diferite de însușire a cunoștințelor, rase diferite, toate supravegheate, de-acum înainte, de însuși magicianul Elund. Unii dintre copii se-arătau a fi mai dotați și-atunci mentorul lor se hotără să-i separe de ceilalți, să le poată da spre rezolvare exerciții pe măsura aptitudinilor lor. Niciodată regele nu-l văzuse pe Elund atât de entuziasmat. Îl întâlnea cu regularitate în holul cel mare al palatului și-l asculta de fiecare dată cu o răbdare infinită, împăunându-se cu progresele făcute de elevii săi.

Existau mai multe nume care apăreau frecvent în tiradele magicianului. Cel mai des era al lui Wellan, cel care văzuse lumina zilei în Regatul de Rubin, fiind cel mai mic fiu al Regelui Burge, ale cărui statură impozantă și forță musculară le moștenise. Pe toți frații săi de arme Wellan îl depășea cu un cap. Mânuia cu deosebită îndrăzneală cea mai grea sabie, iar curajul său îl alesese, încă de la-nceput, șef al cavalerilor din clasa lui. Nici unul n-ar fi luat o hotărâre fără să se fi sfătuit, în prealabil, cu el.

Regele avea multe motive să fie mândru de Wellan de Smarald și, având încredere în el, abia aștepta să-l vadă la lucru într-o situație care necesita intervenția Ordinului.

Și uite că vreme-ndelungată nu-i fu dat să-ștepte, căci primul act de strălucire al lui Wellan nu se produse împotriva unui dușman al regatului. În timp ce se antrenau între ei, exersând arta războiului, cei șapte tineri Cavaleri auziră strigăte puternice de protest, ce ajungeau până la ei din afara zidurilor. Cum porțile castelului erau mereu deschise oamenilor de rând, ei descoperiră imediat izvorul gălăgiei. Văzură apropiindu-se un grup de pelerini, însotiti de niște țărani. Pelerinii erau îmbrăcați în tunici ample și-și ascundeau chipul sub glugi mari, în pofida razelor arzătoare ale soarelui de după-amiază.

Cu un gest sec, Wellan întrerupse imediat ora de antrenament, iar Cavalerii se-ntoarseră spre mulțimea care intra în curtea cea mare a castelului. Ascuțindu-și auzul și deschizându-și inima în fața acestei mulțimi de oameni, Wellan înțelese că supușii lui Smarald Întâiul erau nervoși și pe punctul de a-i ataca pe nou-veniți. Neascultând decât de propriul curaj, Wellan trase sabia și-naintă spre bieții amărăți, după cât se părea, neînarmați. Camarazii lui îl urmară la mică distanță și-i încercuiau pe vizitatori, cu sabia în mână. Țărani se opriră și ei, uimiți de inițiativa Cavalerilor.

- De ce-i amenințăți pe-acești oameni? tună Wellan, străpungând mulțimea cu ochii lui albaștri și reci.
- Nu-i vrem în țara noastră! strigă unul dintre bărbați.
- Sunt din Shola! urlă un altul, după care scuipă pe jos.
- Au făcut vreun gest de amenințare la adresa voastră? îi chestionă Wellan, luând o poziție dârză.

Nimeni nu-i răspunse. Pelerinii se-așezaseră în mijlocul cercului format de Cavaleri, îmbrăcați în tunicele lor verzi, și-așteptau cu răbdare derularea evenimentelor. Nu erau decât vreo doisprezece și Wellan nu simțea în inima lor nici o intenție ostilă.

– Toți cetățenii continentului Enkidiev au dreptul să ceară audiență la regele Smarald Întâiul, urmă el cu o voce autoritară. Chiar și sholienii. Întoarceți-vă la muncile voastre, iar noi vom avea grijă de pelerini!

Mulțimeancepu să mărâie nemulțumită, apoi să bombăne, dar părăsi până la urmă incinta fortificată. Wellan așteptă până ce toți țărani plecară și-abia atunci se-ntoarse spre străini.

– Vă mulțumesc, Cavaler, se auzi vocea unei femei, care avea și ea gluga trasă pe cap. Venim de departe ca să ne-ntâlnim cu cel mai întelept dintre regii continentului.

– Pe cine să anunț Maiestății Sale? se interesă curios Wellan, pe-un ton mai bland, dar ferm totuși.

– Regina Fan din Shola.

Schimbând o privire neliniștită, imediat Cavalerii de Smarald își puseră deodată spadele înapoi în teacă, fără să rostească un cuvânt. Hotărârea de a-i prezenta sau nu pe sholieni regelui urma să fie luată de Wellan. Regina le ghici gândurile, căci acești Cavaleri cu suflet drept nu puteau rămâne indiferenți în fața urmașilor singurului rege care atacase Regatul de Smarald.

Monarh al Țării Argintului, Draka, altădată vecinul lor dinspre soare-apune, fusese, la un moment dat, tentat să-și lărgească stăpânirile și să cucerească și celebrul castel de la poalele Muntelui de Cristal. În cele din urmă el a fost înfrânt, căci, toate statele s-au unit împotriva lui, dar nu înainte ca monarhul să semene moarte și teroare-n calea sa.

Fan era soția lui Shill, unul din cei doi fii ai lui Draka. Umilit profund de ceea ce făcuse tatăl său, Shill se refugiase cu acesta în Shola, țara cea mai îndepărtată, unde el își regăsise curajul să-și continue viața, la adăpost de privirile pline de reproș ale celorlați locuitori ai continentului. Acolo se îndrăgostise de Fan, prințesa castelului, își uniseră destinele și el urmase la tron după moartea regelui din Shola. Fratele lui, Cull, o fire mai dură, căruia puțin îi păsa de cei mulți, rămăsese în

Regatul de Argint, unde voia să domnească până la sfârșitul zilelor sale.

– Trebuie să am neapărat o întrevedere cu Regele Smarald Întâiul, insistă Regina Fan. Este cât se poate de important.

Wellan avu un moment de-ndoială, căci nu simțea intenții agresive în gândurile femeii și nici în cele ale escortei sale. Totuși, prima îndatorire a unui cavaler era aceea de a-și proteja regele:

– Sunteți înarmați? întrebă el în final.

– Sholienii n-au nici o armă, Cavaler, răspunse ea cu un glas nemaiînținut de dulce.

Încet, își lăsă să cadă apoi gluga, smulgând un murmur de admirare Cavalerilor care-o încurajau.

Mama ei aparținuse Regatului Elfilor, iar bunica ei crescuse în cel al zânelor. Regina le moștenise amândurora trăsăturile fine și părul aproape transparent. Tânără, subțire, delicată, Fan era de-o frumusețe rar întâlnită. Ochii ei argintii străluceau sub razele crude ale soarelui, susținând cu mândrie privirea Cavalerului. Nu purta coroană. Dar ființa ei întreagă respira nobilă. Pielea albă și pură strălucea asemenea zăpezii din țara ei, iar buzele roșii lăsau să se observe perlele dinților perfecti.

În Regatul de Smarald ea nu-și avea asemănare, căci nici o altă femeie nu purta cu sine atâtă frumusețe, iar Wellan fu surprins la gândul că, în cazul în care ea n-ar fi fost soția regelui magician din Shola, el ar fi vrut pe loc să-i ceară mâna.

Falcon, unul dintre tovarășii săi de arme, se-apropie de el și-i săptă ceva la ureche:

– Nu te lăsa vrăjit, Wellan. E-o zână!

Falcon avea dreptate. Prin simpla putere a privirii lor, locuitorii țărilor magice ar fi putut deruta chiar și o ostire.

Păstrând în privire respectul datorat reginei, Wellan își coboră ochii spre Fan.

- Dacă ați dori să mă urmați, milady, spuse el, cu o scurtă reverență. Soarele-acesta trebuie să fie greu de suportat pentru locuitorii unor ținuturi înghețate.

Bergeau, cavalerul cu fire aprigă, născut în triburile din Deșert, se-ndreptă și el spre Wellan, fără să-și ascundă neliniștea:

- Dar nu-ți dai seama? protestă el.

- Du-te și anunț-o pe Maiestatea Sa că au sosit la castel oaspeți de seamă, și răspunse în schimb Wellan, pe-un ton care n-acceptă replică.

Bergeau ezită, uitându-se lung în ochii de gheață ai lui Wellan, apoi, bombănind, se-nclină în fața Reginei Fan, după care se-ntoarse și se-ndreptă spre intrarea-n palat.

Wellan îl privi plecând, apoi, oferindu-i brațul său reginei, o conduse spre marea poartă verde a Castelului Ordinului de Smarald. Toți ceilalți pelerini și urmară în tacere.

Odată intrați în holul cel mare, obiceul era ca oaspeților să le fie servite băuturi răcoritoare. Ajuși acolo, ei își lăsără glugile să cadă pe spate și astfel Wellan avu ocazia să observe că pielea lor era tot atât de albă ca zăpada ce-mpodobea Masivul de Cristal.

Magicianul Elund îi povestise deja că, în Regatul Shola, soarele nu strălucește aproape deloc, iar aerul era mai rar decât în celealte țări ale continentului.

Pământ stâncos, acoperit în cea mai mare parte a timpului de zăpadă, acest teritoriu, prea puțin ospitalier, se afla în nordul extrem al continentului Enkidiev, pe-un podiș înalt, ce se-apleca peste mereu înverzita Țară a Elfilor. În Shola nu creștea nimic și nici un animal nu-ndrăznea să se-avventureze într-acolo, în afară de legendarii dragoni ai mării care veneau, câteodată, să se odihnească pe plajele acoperite de gheață. Din cărțile de istorie puteai afla că, într-un timp, climatul țării fusese mai bland, dar cutremurele și schimbările climatice transformaseră radical acest

colț de lume. De ce o femeie atât de frumoasă ca Fan preferase să se izoleze în vastul deșert arctic?

Bergeau apăru din nou în holul cel spațios, iar Wellan îi observă aerul cât se poate de nedumerit. Se-nclină adânc în fața oaspeților și spuse, cam în vârful buzelor, fără a-și ascunde prea bine nemulțumirea:

- Regele este onorat de vizita voastră și vă roagă să mai osteniți până-n sala tronului pentru a-l întâlni.

Wellan se gândi c-ar fi fost mai bine să-l fi trimis la rege pe Cavalerul Santo, căci firea și manierele lui erau mai blânde și, în situația de față, ar fi convenit tuturor. Dar regina nu părea să acorde prea mare importanță lipsei de respect a Cavalerului Bergeau.

Ochii ei mari și argintii se-ntoarseră spre Wellan, iar acesta-i oferi, din nou, brațul. Atingerea degetelor ei lungi îl făcu să freameă și-un zâmbet rar și lumină fața arsă de soare. Încep o conduse spre sala tronului, unde avea să aibă loc întâlnirea cu Regele Smarald Întâiul, urmați fiind de toată suita celorlați pelerini.

Bergeau și ceilalți cavaleri veneau în urma oaspeților, păstrând o distanță respectuoasă.

- Sunt convins că ea i-a făcut o vrajă, și șopti Falcon Cavalerului Bergeau, cel care era mai aproape de el.

- Pe-un bărbat nu-l poate lăsa indiferent o față atât de frumoasă, și replică Iason, având grija mare ca nu cumva să fie auzit.

- Dar ea este din Shola, le aminti Cavalerul Dempsey, care mergea în spatele lor.

- De când au devenit rasiști Cavalerii de Smarald? le reproșă Chloe, singura femeie din grupul lor.

Rușinați, ei nu mai scoaseră nici o vorbă și-i urmară pe oaspeți până-n imensa sală de marmură albă, drapată cu verde.